

Sygn. akt V KK 555/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **B. B.**

skazanego z art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 20 grudnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego
na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w L.

z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 marca 2017 r., II K [...], B. B. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 19 grudnia 2016 r., w miejscowości K., z terenu zwirowni P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów stalowych konstrukcji w postaci dwunastu dwuteowników o łącznej wartości 6940 zł na szkodę

firmy E.. Na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzono mu za to przestępstwo karę roku ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Orzeczono też obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę pokrzywdzonemu – firmie E. sp. z o.o. z siedzibą we W. kwoty 6940 zł. Wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 11 kwietnia 2017 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść B. B. wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego oskarżonemu przestępstwa i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania na posiedzeniu skazującego wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzuczonego mu czynu, do którego popełnienia się nie przyznał, w tym również w zakresie wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem oraz jego wina budziły wątpliwości przez co wyłączały dopuszczalność nakazowego trybu rozpoznania sprawy i nakazywały skierowanie sprawy na rozprawę celem przeprowadzenia postępowania dowodowego;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w kwocie 6940 zł. podczas gdy nie spełniony został warunek istnienia szkody w chwili orzekania, bowiem pokrzywdzony przed wydaniem wyroku odebrał w całości skradzione mienie.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna i to w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie jest podnoszony w kasacji zarzut naruszenia art. 500 § 1 i 3 k.p.k. Dopuszczalność orzekania w postępowaniu nakazowym uzależniona została przez ustawodawcę od łącznego spełnienia warunków określonych w art. 500 k.p.k., a nadto niewystąpienia negatywnych przesłanek, o których mowa w art. 501 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 339 § 3 pkt 7 k.p.k. prezes sądu, dostrzegając w ramach wstępnej kontroli aktu oskarżenia możliwość wydania wyroku nakazowego, kieruje sprawę na posiedzenie. Ostatecznie decyzję w tym przedmiocie podejmuje jednak sąd, oceniając na podstawie materiałów postępowania przygotowawczego, czy w konkretnej sprawie wszystkie ustawowe warunki orzekania o odpowiedzialności karnej na posiedzeniu bez udziału stron zostały spełnione.

Istotą tej oceny jest ustalenie, na podstawie analizy dowodów przeprowadzonych w postępowaniu przygotowawczym, czy nie zachodzą wątpliwości co do okoliczności popełnionego czynu i winy osoby oskarżonej. Ich wystąpienie, zgodnie z art. 500 § 3 k.p.k., wyłącza dopuszczalność trybu nakazowego.

Wyrokujący w sprawie Sąd Rejonowy w L. nie powziął tego rodzaju wątpliwości, choć w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powziąć je powinien. Dowody zgromadzone w postępowaniu przygotowawczym nie były na tyle jednorodne i jednoznaczne, aby wykluczały możliwość przyjęcia więcej niż jednej wersji zdarzenia, a to implikowało konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego.

Oczywistym jest, że wniosek taki wypływał nie tylko z faktu konsekwentnego nieprzyznawania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, który nie zawsze musi blokować możliwości zastosowania trybu nakazowego. Taka postawa oskarżonego powinna jednak wskazywać na konieczność zwrócenia większej uwagi na to, czy pomimo kwestionowania przez oskarżonego swojej winy, na podstawie zebranych dowodów można uznać, że okoliczności czynu - również w aspekcie jego strony podmiotowej i winy oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego do zajęcia takiego stanowiska nie uprawniała.

Przestępstwo kradzieży uregulowane w art. 278 § 1 k.k. charakteryzuje się zamiarem bezpośrednim kierunkowym – „w celu przywłaszczenia”. Zabór w innym celu, np. zabezpieczenia roszczenia powinien być rozpatrywany odmiennie.

Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że B. B. wykonywał na zlecenie przedstawiciela firmy „E.” sp. z.o.o. Z. K. rozbiórkę dwóch wiat stalowych. Wynagrodzenie za wykonanie tego zlecenia ustalono na kwotę 7 000 zł. W dniach 1. 2 i 3 grudnia 2016 r. oskarżony miał otrzymać łączną kwotę 4 000 zł. tytułem częściowej zapłaty za wykonanie zleconych prac. Oskarżony wskazywał, że zgodnie z ustną umową zawartą z Z. K. mógł on zabrać stalowe elementy, będące przedmiotem zarzutu, jako pozostałe rozliczenie za wykonaną pracę. Miała to być forma wynagrodzenia. Choć Z. K. zaprzeczał zawarciu takiej umowy, to M. Ó., wykonujący razem z B. B. prace rozbiórkowe, zeznał, że był świadkiem rozmowy, w trakcie której mężczyzna zarzucający później oskarżonemu kradzież złomu, w dniu rozpoczęcia tych prac zwrócił się do oskarżonego ze słowami „B. rozliczymy się finansowo lub w złomie” (zeznania M. Ó. k. 34 – 35). W tej sytuacji zamiar przywłaszczenia, którego stwierdzenie jest konieczne dla przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 278 § 1 k.k. nie jawi się, jako oczywisty. Konieczne w takiej sytuacji było skierowanie sprawy na rozprawę i przeprowadzenie przewodu sądowego.

Wobec stwierdzenia przez Sąd Najwyższy zasadności zarzutu naruszenia prawa procesowego powodującego konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania, bezprzedmiotowym stał się drugi z podniesionych w kasacji zarzutów – zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. Zauważyć jednak trzeba, że sam fakt ustalenia w zaskarżonym wyroku obowiązku naprawienia szkody w sposób zdający się nie odzwierciedlać – w kontekście znajdujących się na k. 52 – 53 pokwitowań odbioru przez Z. K. zełomowanych dwuteowników – rezultatu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego świadczy o potrzebie przeprowadzenia rozprawy. Nie wykluczając tego, że wartość odzyskanego przez pokrzywdzonego mienia nie musiała odpowiadać całości poniesionej szkody, stwierdzić należy, że kwestia ta przed wydaniem zaskarżonego wyroku nie została wyjaśniona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, nie przesądzając kierunku rozstrzygnięcia sprawy, uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.